

Tad Viņš devās uz mājām, un sanāca atkal ļaužu pūlis, tā ka viņi nevarēja pat maizi paēst. Un, kad savējie to dzirdēja, tie iznāca Viņu apvaldīt, jo tie runāja: "Viņam nav prāta."

Un rakstu mācītāji, kas bija atnākuši no Jeruzālemes, runāja: "Viņā ir Belcebuls, – un: Viņš izdzen dēmonus ar dēmonu valdnieka palīdzību." Tos pieaicinājis, Viņš runāja uz tiem līdzībās: "Kā var sātans izdzīt sātanu? Ja kāda valstība sašķeļas sevī, tad tāda valstība nevar pastāvēt. Un, ja kāds nams sašķeļas sevī, tad tāds nams nevar pastāvēt. Ja sātans saceļas pret sevi un sašķeļas, tad tas nevar pastāvēt, bet iet bojā. Bet neviens nevar ielauzties stipra vīra namā, lai izlaupītu tā mantu, pirms stiprais netiks sasiets; tikai tad tā namu varēs izlaupīt.

Patiesi Es jums saku: viss cilvēku dēliem tiks piedots – gan grēki, gan zaimi, lai cik tie būtu zaimojuši. Bet, kas pret Svēto Garu zaimos, tas nemūžam nesaņems piedošanu, bet būs vainīgs mūžīgā grēkā," – jo viņi sacīja: "Viņam ir nešķīsts gars."

Tad Viņa māte un Viņa brāļi nāca un, ārpusē nostājušies, sūtīja pie Viņa, lai Viņu pasauc. Ap Viņu sēdēja ļaužu pūlis. Un tie Viņam sacīja: "Redzi, Tava māte un Tavi brāļi, un Tavas māsas ārpusē Tevi meklē." Un Viņš tiem atbildēja: "Kas ir Mana māte un Mani brāļi?" Uzlūkojis ap Sevi sēdošos, Viņš sacīja: "Redzi, Mana māte un Mani brāļi. Kas dara Dieva gribu, tas ir Mans brālis un māsa, un māte." Mk. 3: 20–35

Mīļā draudze!

Jēzus ģimene bija pamatīgi satraukusies. Jēzus bija pametis Savas mājas, Savus piederīgos, devies tuksnesī un tagad sācis vākt ap Sevi visādus apšaubāmus sekotājus, muitniekus un dumpiniekus, slimos un grēciniekus. Bez tam Viņš pastāvīgi izaicināja reliģiskās autoritātes un laicīgo varu. Kaut kas ar Viņu bija noticis! Vai tikai Viņš nebija *sagājis sviestā* un zaudējis prātu? Tā taču nerīkojas normāls cilvēks!

Jēzus māte, Viņa brāļi un māsas nolēma rīkoties. Šeit vairs negāja runa tikai par Jēzu, visa šī lieta skāra arī viņus. Jau tagad apkārtējie viņu ģimeni aprunāja, un viņiem bija jākaunas par to, ka Jēzus viņus bija pametis un nostādījis neērtā situācijā. Tā viņi nolēma, ka ir jāiet Jēzum pakaļ un Viņš ar varu ir jāpiespiež atgriezties mājās. Mūsdienās Viņu aizvestu uz psihiatrisko slimnīcu, lai atkal vestu pie prāta.

Tomēr diez cik tālu viņi netika. Bija ieradušies vēl citi, kuru uzmanību Jēzus bija piesaistījis, kas bija Jēzum daudz bīstamāki nekā Viņa ģimene. No apmēram 150 km attālās Jeruzālemes bija atnākusi rakstu mācītāju komisija, lai pārbaudītu, ko tas Jēzus tur dara, vai tikai Viņš nekūda ļaudis sacelties pret pastāvošo varu. Tas jau bija nopietni! Informācija par Jēzus izdarībām jau bija tik tālu aizgājusi, ka Jeruzālemes tempļa autoritātes uzskatīja to par tik nopietnu, ka to nevar atstāt bez īpašas uzraudzības. Iedomājieties, kam jānotiek, lai no Rīgas uz Liepāju atbrauktu īpaša komisija, lai pārbaudītu kāda mācītāja kalpošanu.

Kas tad bija Jēzus pārkāpumi, par kuriem viņi tā uztraucās?

Pats galvenais pārkāpums bija tas, ka Viņš nepakļāvās tā laika reliģiskajai varai, tempļa vadībai. Jēzus visu laiku pārkāpa viņu noteikumus, Viņš dziedināja slimnieku sabbatā, pārkāpjot noteikumu ievērot sabbatā mieru. Viņš, vienkāršs *lauķis*, neizglītots cilvēks no provinces, uzdrīkstējās piedot grēkus, Viņš pieskārs spītīgajiem, no kuriem vajadzēja turēties tālāk, Viņš ap sevi pulcēja bīstamus elementus un, pats pēdējais, Viņš tos pilnvaroja būt par jaunu Israēlu, pārstāvēt divpadsmit ciltis, neatkarīgi no tempļa hierarhijas. Tas viss bija augstākajā mērā aizdomīgi. Rakstu mācītājiem, redzot lielo piekritēju skaitu, kas bija sapulcējušies Jēzus mājās, bija skaidrs, ka šeit bija jārikojas nekavējoties. Un viņi tūlīt pat uz vietas sāka Jēzu apsūdzēt: **"Viņā ir Belcebuls, – un: viņš izdzen dēmonus ar dēmonu valdnieka palīdzību."**

Arī viņi nevar noliegt, ka Jēzus patiešām bija dziedinājis cilvēkus un izdzinis dēmonus no apsēstajiem. Tomēr viņi sēj aizdomu ēnu pār Jēzu, ka Viņš to dara nevis Dieva vārdā, bet sātana vārdā, lai ar sākotnējiem labiem darbiem ievilinātu cilvēkus daudz lielākā jaunumā.

Ja nevar otram atbildēt ar argumentiem, vajag apšaubīt viņa motivāciju. Zināmā mērā

rakstu mācītājus var saprast. Viņi iztēlojas, kas notiks tālāk, ja Jēzus tā turpinās. Beigu beigās tempļa autoritāte zudīs, aizvien vairāk cilvēki sekos Jēzum, viņi vairs nebūs vadāmi, ienākumu paliks mazāk, romiešu vara sāks viņiem pārnest, ka viņi nekontrolē situāciju utt. Būs lielas nepatīkšanas, tāds riktīgs sātans, kas šeit darbojas!

Rakstu mācītāji saprot, ka ar Jēzu nav vērts strīdēties vai mēģināt viņu kaut kādā veidā pārliecināt. Vienīgais, ko viņi var darīt, ir mēģināt ietekmēt Viņa sekotājus, ļaudis, kas Viņam uzticas un kas meklē atbalstu. Pēc būtības šeit sāk veidoties informatīvais karš. Rakstu mācītāji ļoti labi saprot, ka viņu vara nebalstās tik daudz uz ārēja spēka, kā uz kontroli pār ļaužu smadzenēm. Mēs šodien redzam, kā Krievija caur saviem medijiem cenšas sēt aizdomas un šaubas par mūsu pretestības spējām, par tiem, kas nepakļaujas viņu varai. Tādā ziņā nekas daudz nav mainījies!

Jēzus pēc šīs apsūdzības nesāk taisnoties, bet atbild divējādi. Pirmkārt, Viņš parāda, ka šī apsūdzība ir nelogiska, otrkārt, Viņš pāriet pretuzbrukumā un vaino rakstu mācītājus Svētā Gara zaimošanā. Jēzus sāk ar to, ka uzdod vairākus jautājumus par to, ka no sātana puses tas būtu galīgi absurdi, ja tas sāktu cīnīties pats pret sevi, pret sev padotiem dēmoniem. Ja Jēzus kā sātans sāk viņus izdzīt, tas apkaros pats sevi un agri vai vēlū tas novedīs pie paša bojāejas. Jēzus turpretim salīdzina Sevi ar laupītāju, kas sagūsta mājas saimnieku un izlaupa viņa namu. Līdzīgi Viņš atņem sātanam to, ko viņš sev bija piesavinājies, jo Jēzus ir stiprāks par viņu.

Otra Jēzus atbilde rakstu mācītājiem ir, ka Viņš tos brīdina, ka viņu nevēlēšanās atzīt, ka Jēzus darbojas Dieva vārdā un apgalvojums ka aiz Viņa stāv sātans, ir Svētā Gara zaimošana, grēks, kas nevar tikt piedots. Par šiem vārdiem daudzi kristieši uztraucās, vai viņi gadījumā nav pārkāpuši šo robežlīniju, ka viņi ir nolemti mūžīgām elles briesmām tāpēc, ka viņi kaut vai ar savām domām ir vērsušies pret Svēto Garu. Tomēr šeit ir jāsaprot, ka šis grēks nav tikai vienreizēja doma vai izrunāšanās, bet ka šeit ir runa par sirds stāvokli, ka cilvēks vienkārši nevēlās atzīt Jēzus darbus un tā vietā aktīvi vērsās pret Viņu. Tā vietā, lai atzītu patiesību un atvērtu savu sirdi, cilvēks noslēdzās un izvēlas otru nicināt. Tā ir apzināta izvēle, ka cilvēks padara otru par grēkāzi, lai gan tas ir darījis tikai labu, aiz tā iemesla, ka pats vēlas paturēt savu varu un ka ir bailes no patiesības. Tāda rīcība ir nožēlojama un Jēzus izsaka saviem pretiniekiem ļoti nopietnu brīdinājumu, ka šis viņu izvēlētais ceļš ved uz elli. No otras puses, pastāv arī iespēja atgriezties. Dieva žēlastība patiešām ir neizmērojami liela, tik liela, ka pat kristiešu vajātājam Saulam tika dota otra iespēja un viņš kļuva par lielāko kristiešu misionāru apustuļi Pāvilu.

Pēc rakstu mācītājiem atkal uzrodas Jēzus ģimene un grib, lai Viņš iznāk ārā pie viņiem. Paši viņi nedodas pie Jēzus iekšā, viņi nevēlas publisku skandālu. Tomēr Jēzus atsakās iet pie viņiem un atbild: **"Kas ir mana māte un mani brāļi?" Uzlūkojis ap sevi sēdošos, viņš sacīja: "Redzi, mana māte un mani brāļi. Kas dara Dieva gribu, tas ir mans brālis un māsa, un māte."** Nav brīnums, ka Mateja un Lūkas evaņģēlijā mēs šos vārdus neatrodam. Tie ir tik strupi, ka mums līdz šai dienai ir grūti tos *sagremot*. Kaut kā nav dzirdēts, ka baznīca tos ņemtu vērā, kad tā runā par ģimenes svētumu. Jēzus šeit neievēro 4. bausli, Viņš vienkārši noliedz Savu ģimeni, tā vietā liekot Savus draugus un sekotājus, tos, kas dara Dieva gribu.

Šeit nu parādās tas, ka laulība un ģimene nav pašas par sevi svētas, bet ka būtiskāks par ārējo čaulu ir saturs. Ja saturs ir sapuvis, tad nekādas svētības tur nav, arī ja ārēji viss liekas kārtībā. Padomāsim par to, cik bieži mēs spēlējam teātri un aizsedzam vardarbību, grēku un netaisnību aiz sava ārējā nevainības tēla. Cik bieži cilvēki turpina dzīvot attiecībās, kur viens otram dara pāri, ar dzeršanu, ar visāda veida vardarbību, un neviens par to nerunā vai neliekas ne ziņas. Jēzus atsakās iesaistīties šāda veida spēlītēs un izvēlas Sev citu ģimeni, kas balstās uz saticību un godīgu rīcību. Arī tā ir sava veida velnu izdzīšana, ka, sakot patiesību, tiek padzīti meli un tēlošana. Tas sākumā var būt ļoti sāpīgi, bet tikai tā mēs varam atbrīvoties no ļaunumu, kas mūs tur gūstā, un atveseļoties.

Mēs redzam šodienas vārdos, ka Jēzus bija izvēlējies bezkompromisa ceļu, Viņš nebaidījās ne no tā, ka Viņa ģimene viņu varētu atstumt, ne no augstāk stāvošiem, ka tie Viņu varētu sodīt. Jēzum bija tikai viena autoritāte – pats Dievs un to Viņš apliecināja Saviem līdzcilvēkiem ar vārdiem un darbiem. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 07.06.2015. /